

تنقیمی بر معماری سبز با توجه به رویکرد زمینه گرایی در طراحی شهر پایدار

مهندس سارا زینلی نژاد^۱، دکتر پونه پورسیستانی^{۲*}

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، بردسیر، ایران Sarazeynali2017@gmail.com

۲- عضو هیات علمی گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، بردسیر، ایران Poursistany@yahoo.com

خلاصه

معماری هر بنایی بر اساس زمینه های فرهنگی، اجتماعی، تاریخی و کالبدی، اقلیمی و شرایط خاص آن سایت و ساختمان طراحی و اجرا می گردد و ساختمان عضو همخوان با اکولوژی و عنصری هماهنگ در بستر خود و در نهایت در بستر محیط زیست خواهد بود. توجه به عوامل طبیعی، جغرافیایی و محیطی از این جهت که این عوامل بستر و جایگاه اصلی شهر را تشکیل داده و علاوه بر آن می توانند کلیه عناصر و جزئیات طراحی شهری نظیر مکان، شکل، ساختار و بافت شهر، پوشش گیاهی، گونه های ساختمانی، مصالح بومی و از این قبیل را تحت تاثیر خود قرار دهند، از نیمه دوم این قرن روز به روز بیشتر شده است. به طوری که امروزه کلیه تفکرات طراحی شهری نقش طبیعت و عوامل اکولوژیک را اساسی ترین عوامل تعیین کننده فرایند طراحی شهری می دانند. می توان از معماری سبز که یکی از رویکردهای نوین معماری و شهرسازی است در جهت افزایش سرانه فضای سبز، ارتقای کیفیت محیط زیست و توسعه پایدار شهری بهره برد. پژوهش حاضر به توصیف معماری سبز که برخاسته از توسعه پایدار بوده با توجه به رویکرد زمینه گرایی و مقایس های آن در طراحی شهری می پردازد.

کلمات کلیدی: معماری سبز، زمینه گرایی، توسعه پایدار، طراحی شهر پایدار

۱. مقدمه

امروزه به دلیل وجود پیامدهای منفی جهان صنعتی، نظیر آلودگی روزافزون هوا، کاهش منابع طبیعی و بحران انرژی؛ معماری سبز در شهرها، گامی موثر در به حداقل رساندن اثرات منفی ساختمان ها بر محیط زیست برای همسویی با طبیعت می باشد. در یک شهر سبز، انرژی های طبیعت مهار شده و به بهترین وجه در ساختار شهر و ساختمان ها مورد استفاده قرار می گیرند، بنابراین در یک ساختمان سبز سعی می شود نه تنها مصالح مصرفی زبانی برای محیط نداشته باشند، بلکه قابل برگشت به چرخه طبیعت نیز باشند؛ همچنین قرارگیری ساختمان های سبز باید همزمان بایک طراحی